

нени нишки, заплели гжсти мрежи. Колкото мракътъ се сгжстявалъ въ доловетѣ, толкова горитѣ се обезпокоявали и усиляли ехото на рѣчния ромонъ. Къмъ полунощъ потоцитѣ запѣли съ ясенъ гласъ и забързали къмъ сребърнитѣ води на рѣкитѣ. Пѣсенъта била толкова чиста, че царътъ слушалъ всички земни гласове да благославятъ изворитѣ. По-късно земята толкова се унесла въ тая пѣсенъ, че заспала. Царътъ и той забравилъ за земното си могъщество и затворилъ очи. Предъ него чудна ржка разгръщала хубоститѣ на живота и му посочвала всичко онова, което той до този часъ не могълъ да види отъ сила, отъ гордостъ и суета.

По стѣпкитѣ на пълния месецъ планинецътъ разбралъ, че утрото приближава, докосналъ ржка до рамото на Симеона и го разсънилъ.

— Царю, ти си заспалъ! Пригответи се да пиешъ вода отъ извора на мждростъта.

Царътъ се сепналъ, отворилъ очи и жадно започналъ да гледа отъ върха. Въ далечината утрото показало розовото си чело и на небето звездитѣ изчезнали. Къмъ върха на планината се протегналъ дългъ златенъ мечъ, забилъ острието си въ краката на Симеона и далъ сила на погледа му. Предъ него се усмихнало събудено далечното поле, а на самия край на равнината блѣснала скжпоценна корона. Царъ Симеонъ леко се понадигналъ отъ мѣстото си, протегналъ ржка, поискалъ да хване короната и да я сложи на главата си. Планинецътъ разбралъ мислитѣ му и тихичко му пошепналъ на ухото:

— Тая корона бѣ твоя, но ти я замѣни съ богати дарове. Предъ твоитѣ очи блести най-могъщата корона на земята, блестятъ водитѣ на Бѣлото море. Защо не заби мечъ въ сърдцето на Византия, за да бждешъ коронясанъ съ тази приказна корона?

Царъ Симеонъ дълбоко въздъхналъ и цѣлъ се изправилъ срещу блѣска, който идѣлъ откъмъ морето. Въ душата му се пробудилъ заспалъ лжчъ и изведнажъ